

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Jan Houžvička**, bytem náměstí Míru 219, Sobotka, zastoupený Mgr. Václavem Píchou, advokátem, sídlem Sladkovského 51, Jičín, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, **za účasti:** Ředitelství silnic a dálnic ČR, sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zastoupené JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M., advokátem, sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2023, č. j. MD-3593/2023-930/3, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 23. 5. 2023, č. j. MD-3593/ 2023-930/6, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2023, č. j. MD-6755/2023-930/3, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 23. 5. 2023, č. j. MD-6755/2023-930/6, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2023, č. j. 30 A 44/2023-103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 13. 9. 2022, č. j. KUKHK-16846/DS/2022-6(Pr), bylo žalobci odňato spoluvlastnické právo (podíl o velikosti id. 1/3) k pozemku parc. č. XA v kat. území L. u J., s tím, že z důvodu záměru realizace stavby „D35 Úlibice - Hořice“ přechází vlastnické právo na Českou republiku a právo hospodařit s majetkem státu má osoba zúčastněná na řízení. Rozhodnutí stanovilo lhůtu k zahájení uskutečnění účelu vyvlastnění a náhradu za vyvlastnění.

[2] Rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 13. 9. 2022, č. j. KUKHK-10551/MJ/2020-45(Pr), bylo žalobci odňato spoluvlastnické právo (podíl o velikosti id. 1/3) k pozemkům parc. č. XB, XC, XD a XE, vše v kat. území L. u J., s tím, že z důvodu záměru realizace stavby „D35 Úlibice - Hořice“ přechází vlastnické právo na Českou republiku a právo hospodařit s majetkem státu má osoba zúčastněná na řízení. Rozhodnutí stanovilo lhůtu k zahájení uskutečnění účelu vyvlastnění a náhradu za vyvlastnění.

[3] Odvolání žalobce proti těmto rozhodnutím žalovaný zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil, a to rozhodnutími označenými v záhlaví tohoto rozsudku.

[4] Žalobce napadl obě rozhodnutí žalovaného dne 21. 4. 2023 žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové. Po podání žaloby žalovaný dne 23. 5. 2023 vydal dvě opravná rozhodnutí (č. j. MD-3593/2023-930/6 a č. j. MD-6755/2023-930/6), jimiž opravil výroky rozhodnutí, v nichž byla chybně uvedena čísla jednací žalovaným potvrzených prvostupňových správních rozhodnutí. Opravná rozhodnutí rovněž opravovala chyby v odůvodnění obou vydaných rozhodnutí žalovaného (zkomolení názvu katastrálního území a v jednom z nich rovněž nesprávně uvedená parcelní čísla vyvlastňovaných nemovitostí).

[5] Krajský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Odmítl názor žalobce, že jsou rozhodnutí žalovaného nicotná z důvodu ve výroku nesprávně uvedených čísel jednací prvostupňových správních rozhodnutí, která byla žalovaným potvrzena. Krajský soud konstatoval, že z obou rozhodnutí je patrné, jaká prvostupňová rozhodnutí byla odvoláním napadena a o kterých žalovaný rozhodoval, přičemž žalovaný následně v souladu se zákonem zřejmé nesprávnosti opravil.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobním námitkám směřujícím do věci samé. Uvedl, že právní úprava sice jako podmínku přípustnosti vyvlastnění stanoví pokus o dohodu vyvlastnítele s vyvlastňovaným, nicméně tato podmínka nemusí být splněna, je-li vyvlastňovaný omezen ve smluvní volnosti rozhodnutím orgánu veřejné moci, kterým mu bylo zakázáno převést vlastnické právo k pozemku (stavbě) na někoho jiného. Krajský soud z obsahu předložené spisové dokumentace zjistil (konkrétně z výpisů z katastru nemovitostí), že k dotčeným pozemkům byly vydány exekuční příkazy k prodeji nemovité věci (nikoli zřízeno exekutorské zástavní právo, jak terminologicky nesprávně uváděly ve všech rozhodnutích správní orgány). V důsledku blokačních účinků exekučních příkazů,

pokračování

kteřé nastávají ze zákona, proto pro žalobce platil zákaz převedení pozemků na jinou osobu. Z tohoto důvodu tedy vyvlastňující (osoba zúčastněná na řízení) nebyl povinen vést předběžný negociační proces s vyvlastňovaným, neboť s ohledem na princip pravdivosti zápisů ve veřejných seznamech vycházel ze správnosti zápisů v katastru nemovitostí. Krajský soud se proto dále nezabýval námitkou, dle které důsledkem zřízení exekutorského zástavního práva obecně není zákaz převodu vlastnického práva, neboť v daném případě se o exekutorské zástavní právo nejednalo.

[7] Krajský soud poukázal na skutečnost, že u jednoho z rozhodnutí žalovaného byly exekuční příkazy k prodeji nemovitosti zapsány do katastru nemovitostí s právními účinky ode dne 23. 3. 2020 a osoba zúčastněná na řízení podala žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení dne 6. 5. 2022. V případě druhého rozhodnutí byla sice žádost o zahájení řízení podána již dne 24. 1. 2020 a exekuční příkazy k prodeji nemovitosti zapsány do katastru nemovitostí až s účinky ode dne 30. 3. 2020, nicméně již v době podání žádosti z katastru nemovitostí bylo zřejmé, že vyvlastňované pozemky jsou dotčeny exekucí. Krajský soud zároveň doplnil, že v době, kdy správní orgán uvědomoval ostatní účastníky o zahájení řízení (dne 8. 4. 2020), již byly exekuční příkazy k prodeji nemovitostí v katastru nemovitostí zapsány.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že v době podání žaloby existovaly vady obou vydaných rozhodnutí žalovaného a k jejich odstranění došlo až po podání žaloby vydáním opravných rozhodnutí. Stěžovatel tedy měl být v řízení před krajským soudem úspěšný a měla mu být přiznána náhrada nákladů řízení.

[9] Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, že proti „terminologickému pochybení“ správních orgánů, které po celou dobu správního řízení označovaly omezení smluvní volnosti za *exekutorské zástavní právo*, se měl stěžovatel sám bránit. Takové přenášení odpovědnosti ze správního orgánu na adresáta veřejné správy považuje stěžovatel za nepřipustné. V této souvislosti připomněl, že se bránil proti nesprávným závěrům správních orgánů, že exekutorské zástavní právo bylo překážkou kontraktačního procesu. Nemohl se tedy bránit proti něčemu, o co správní orgány vydaná rozhodnutí neopíraly. Závěr správních orgánů, že kontraktační proces nemusel proběhnout, neboť na dotčených pozemcích vázlo exekutorské zástavní právo, zjevně správný a důvodný nebyl. Stěžovatel v této souvislosti zopakoval žalobní argumentaci, proč jej exekutorské zástavní právo v nakládání s pozemky neomezovalo.

[10] Dále stěžovatel namítal, že v době podání první žádosti o vyvlastnění (podané dne 24. 1. 2020; na jiném místě kasační stížnosti pak uvedl, že ani před tímto datem) nevázla na dotčených nemovitostech žádná omezení, exekuce, či práva ve prospěch třetích osob. V této souvislosti zmínil blíže nespecifikované usnesení soudního exekutora, které mělo rušit exekuční příkazy ve vztahu k nemovitostem dotčeným vyvlastněním. Zákonná výjimka pro upuštění od kontraktačního procesu proto nebyla dle stěžovatele splněna, a tedy žádost osoby zúčastněné na řízení měla být zamítnuta, neboť neproběhla neúspěšná jednání o uzavření smlouvy. Postupem vyvlastnítele, jehož žádostem správní orgány

vyhověly, tak došlo k zásahu do práva stěžovatele uzavřít s ním smlouvu dobrovolně, a dosáhnout tak na zákonem stanovený benefit osminásobku obvyklé ceny, jak k tomu došlo u ostatních spoluvlastníků dotčených pozemků.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že dotčené pozemky byly zatíženy exekucí, a stěžovatel s nimi proto nemohl nakládat. Žalovaný se tak ztotožnil se závěry krajského soudu a v dalším odkázal na dříve učiněné vyjádření k žalobě.

[12] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření uvedla, že vycházela ze stavu zápisů v katastru nemovitostí. Dotčené nemovitosti byly zatíženy exekučními příkazy k prodeji nemovitých věcí. Přestože v den podání jedné z žádostí dne 24. 1. 2020 ještě exekuční příkazy v katastru nemovitostí zapsány nebyly, bylo z něj i tak patrné, že dotčené pozemky byly exekucemi zatíženy. V době oznámení zahájení řízení pak již v katastru nemovitostí exekuční příkazy zapsány byly. Kontraktační proces tedy nemohl ani v případě této žádosti proběhnout a dosáhnout v něm dohody. Ačkoliv správní orgány v odůvodnění vydaných rozhodnutí použily nesprávný pojem *exekutorské zástavní právo*, neměla tato skutečnost žádný vliv na výsledek řízení. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasila ani se stěžovatelovou argumentací týkající se oprav zřejmých nesprávností. Osoba zúčastněná na řízení současně navrhla, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných, což odůvodňovala komplikovaností daného případu a dále tím, že realizací veřejně prospěšné stavby sleduje dosažení veřejného zájmu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] K první kasační námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, platí, že *opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí.*

[15] Nejvyšší správní soud považuje za správné závěry krajského soudu, že chyby v obou vydaných rozhodnutích žalovaného představovaly *zřejmé nesprávnosti* ve smyslu výše citovaného § 70 správního řádu. Provedené opravy nevedly ke změně materiálního obsahu vydaných rozhodnutí a odstraněním písařských nesprávností nedošlo ke změně skutkových ani právních závěrů žalovaného. V předchozím řízení (ani později) nevyvstaly pochybnosti o tom, proti jakým prvostupňovým rozhodnutím stěžovatel brojil odvoláním a která rozhodnutí byla v odvolacím řízení přezkoumávána, jakkoli výroky obsahovaly chybná čísla jednací. Rovněž chyby obsažené v odůvodnění obou vydaných rozhodnutí žalovaného představovaly zřejmé nesprávnosti. V jejich případě bylo rozhodující, že ve výrocích i v odůvodnění prvostupňových správních rozhodnutí o vyvlastnění byly veškeré pozemky označeny bezchybně. Proti vlastnímu posouzení (kvalifikaci) chyb jako zřejmých nesprávností krajským soudem navíc stěžovatel důsledně vzato v kasační stížnosti nebrojil, neboť námitku formuloval pouze tím způsobem, že v důsledku provedených oprav po podání žaloby měl být v soudním řízení úspěšný.

pokračování

[16] Zřejmé nesprávnosti však může správní orgán opravit kdykoli, a to jak na návrh účastníka řízení, tak z vlastního podnětu, a sice i poté, co opravované rozhodnutí bylo napadeno žalobou u správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, č. 2235/2011 Sb. NSS, bod 21). Pokud obě opravná rozhodnutí primárně napravovala chybně uvedená čísla jednací prvostupňových rozhodnutí, nemohla ani nesprávná identifikace prvostupňových rozhodnutí ve výrokové části rozhodnutí o odvolání (která byla zřejmou nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu) způsobit nepřezkoumatelnost, ba dokonce nicotnost těchto rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ani jinou vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) téhož zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 3 Ads 14/2012-72). Zřejmá nesprávnost nemá vliv ani na zákonnost chybou „postiženého“ správního rozhodnutí. I v případě, že by žalovaný popsané chyby opravnými rozhodnutími neopravil, nemohl by být stěžovatel s žalobou úspěšný pouze z důvodu namítnutí těchto vad před soudem. V souvislosti s odstraněním zřejmých nesprávností v průběhu soudního řízení tak nelze hovořit o procesním úspěchu stěžovatele před krajským soudem, který by měl zároveň vliv na otázku přiznání náhrady nákladů řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2022, č. j. 10 As 166/2012-93, bod 112).

[17] Nejvyšší správní soud se tedy věnoval námitkám směřujícím do věci samé.

[18] Podle § 3 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), *vyvlastnění je přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.*

[19] Upřednostnění smluvního nabytí vlastnického práva k vyvlastňovanému pozemku před nucenou expropriací je jako podmínka přípustnosti vyvlastnění obsaženo v § 5 zákona o vyvlastnění. Dle odstavce 1 tohoto ustanovení zákona *je vyvlastnění přípustné, pokud se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem.* Je tedy zřejmé, že před podáním žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení (§ 18 zákona o vyvlastnění) se musí budoucí vyvlastnitel pokusit tzv. negociačním procesem dosáhnout uzavření smlouvy, kterým by práva k pozemku nabyt bez nutnosti zásahu správních orgánů. Pokus o dosažení majetkoprávního vypořádání přitom nemůže být pouhým formalismem. Budoucí vyvlastnitel sice postupuje v souladu se svými zájmy, avšak současně musí šetřit vlastnická práva vlastníka pozemku (rozsudky Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 2/2013-39, nebo ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 174/2014-44, č. 3188/2015 Sb. NSS). Závěr o tom, zda je podmínka dle § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění ke dni podání žádosti splněna, je pak nutno činit vždy v závislosti na konkrétních okolnostech případu (citovaný rozsudek č. j. 7 As 174/2014-44).

[20] Zároveň ovšem právní úprava pamatuje na situace, kdy vyvlastňovaný není oprávněn s pozemky potřebnými k uskutečnění účelu vyvlastnění právně nakládat. Ustanovení § 5 odst. 5 písm. b) zákona o vyvlastnění pro tyto případy stanoví, že *splnění podmínky podle odstavce 1 se nevyžaduje, je-li vyvlastňovaný omezen ve smluvní volnosti právními předpisy,*

rozhodnutím soudu nebo rozhodnutím jiného orgánu veřejné moci, kterým mu bylo zakázáno převést vlastnické právo k pozemku nebo ke stavbě na někoho jiného. V takovém případě je vyvlastnitel oprávněn podat žádost o vyvlastnění, aniž se o nabytí vlastnictví k pozemku negociačním procesem pokusil.

[21] Z popsané právní úpravy lze bez pochybností dovodit, že vyvlastnitel je povinen před zahájením vyvlastňovacího řízení ověřit, zda je vyvlastňovaný omezen ve smluvní volnosti nakládat s dotčenými pozemky, a není-li tomu tak, je povinen se pokusit uzavřít s ním smlouvu za účelem nabytí příslušných práv (obvykle smlouvu kupní). Krajský soud při ověřování splnění této povinnosti správně vycházel z obsahu spisové dokumentace, která obsahuje výpisy z katastru nemovitostí, z nichž vyplývá, že již před zahájením obou vyvlastňovacích řízení byla proti stěžovateli zahájena a vedena řada exekucí.

[22] Podle § 44a odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), *nesmí povinný po doručení vyrozumění (pozn.: o zahájení exekuce) nakládat se svým majetkem včetně nemovitostí, vyjma běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb svých a osob, ke kterým má vyživovací povinnost, a udržování a správy majetku. Právní jednání, kterým povinný porušil tuto povinnost je neplatné. Právní jednání se však považuje za platné, pokud námitku neplatnosti nevznese exekutor, oprávněný, nebo přihlášený věřitel, aby zajistili uspokojené vymáhané pohledávky (...).*

[23] Podle § 47 odst. 6 téhož zákona dále platí, že, *majetek, která je postižen exekučním příkazem, nesmí povinný převést na jiného, zatížit ho nebo s ním jinak nakládat. Právní jednání, kterým povinný porušil tuto povinnost, je neplatné.*

[24] S doručením vyrozumění o zahájení exekuce je spjato tzv. generální inhibitorium (§ 44a odst. 1 exekučního řádu), s vydáním exekučního příkazu pak exekuční řád spojuje vznik tzv. speciálního inhibitoria (§ 47 odst. 6 téhož zákona), omezujícího povinného v nakládání s majetkem postiženým exekučním příkazem (a na něj navazující arrestatoria), jejichž smyslem a účelem je zabránit tomu, aby postižený majetek unikl z dosahu exekuce a bylo jej možno použít k uspokojení vymáhaných nároků.

[25] Jestliže byl tedy majetek stěžovatele ke dni zahájení vyvlastňovacích řízení dle stavu evidovaného v katastru nemovitostí postižen několika exekucemi, jejichž důsledkem bylo jednak tzv. speciální inhibitorium (v případě pozemku parc. č. XA, jehož se týkala žádost podaná dne 6. 5. 2022, u kterého byly v katastru nemovitostí zapsány tři exekuční příkazy k prodeji nemovitosti, všechny s právními účinky ke dni 23. 3. 2020); a dále tzv. generální inhibitorium (v případě ostatních pozemků, jichž se týkala žádost podaná dne 24. 1. 2020, u nichž byly exekuční příkazy zapsány do katastru nemovitostí s účinky ke dni 30. 3. 2020, avšak vyrozumění soudních exekutorů o zahájení exekuce byla do katastru nemovitostí zapsána s právními účinky již ke dni 11. 10. 2017, 10. 9. 2018, 3. 1. 2019 a 8. 7. 2019), nebylo povinností vyvlastnitel (osoby zúčastněné na řízení) zahájit se stěžovatelem negociační proces a pokusit se o nabytí vlastnictví k dotčeným pozemkům smluvně. V obou případech byl totiž stěžovatel jako vyvlastňovaný ve smyslu § 5 odst. 5 písm. b) zákona o vyvlastnění omezen ve smluvní volnosti právními předpisy nebo rozhodnutím orgánu veřejné moci, kterým mu bylo zakázáno převést vlastnické právo k pozemku na někoho jiného. Na tomto závěru nic nemění ani okolnost, že se v případě tzv. generálního inhibitoria upraveného v § 44a odst. 1 exekučního řád jedná o neplatnost relativní. Z hlediska účelu sledovaného

pokračování

právní úpravou nelze připustit stav právní nejistoty daný tím, že v budoucnu může dojít k „zneplatnění“ takto uzavřené smlouvy uplatněním námitky neplatnosti osobami vyjmenovanými v § 44a odst. 1 exekučního řádu, a to s účinky *ex tunc*.

[26] S ohledem na výše uvedené tedy není pravdivé ani stěžovatelovo tvrzení, že v době podání první z žádostí o vyvlastnění (dne 24. 1. 2020), ani před tímto datem, nevázla na dotčených pozemcích žádná omezení související s exekucemi a že exekuční řízení byla vedena až později. Toto tvrzení je v přímém rozporu s obsahem správního spisu a stavem evidovaným v katastru nemovitostí. Stěžovatel správním orgánům ani správním soudům nedoložil žádný důkaz, že by se v případě žádosti podané dne 24. 1. 2020 na vyvlastňované pozemky nevztahovalo generální inhibitorium v důsledku probíhajících exekucí. Obecný poukaz stěžovatele na existenci usnesení soudního exekutora majícího „rušit účinky exekučních příkazů“ zůstal v rovině ničím nepodloženého tvrzení. Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje, že stěžovatel proti výpisům z katastru nemovitostí ve správních řízeních nedoložil, že by byly dotčené pozemky vyňaty z účinků generálního inhibitoria (rozhodnutím soudního exekutora podle § 44a odst. 3 exekučního řádu), a to ve všech čtyřech vůči němu vedených exekucích, ani že by exekuce vedené formou prodeje dotčených pozemků byly v mezidobí zastaveny.

[27] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje také s posouzením krajského soudu, že jestliže správní orgány v rozhodnutích nesprávně užily slovního spojení *exekutorské zástavní právo*, jednalo se sice o pochybení, avšak terminologické povahy bez vlivu na zákonnost vydaných správních rozhodnutí. Podstata řešené otázky zůstala nezměněna, neboť spor byl po celou dobu správního i soudního řízení veden ohledně možnosti aplikace § 5 odst. 5 písm. b) zákona o vyvlastnění. Ačkoli tedy na vyvlastňovaných pozemcích skutečně nevázlo exekutorské zástavní právo, exekuce znemožňovaly dispozici stěžovatele s pozemky, přičemž na tomto závěru v daném případě nic nemění ani nesprávné označení právních institutů ze strany správních orgánů. Zrušením vydaných rozhodnutí správních orgánů pouze z tohoto formálního důvodu by došlo pouze k oddálení konečného řešení věci. Správní orgány by ani v dalším řízení nemohly věcně rozhodnout jinak.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech účastníků řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání nákladů řízení, proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žádné mimořádné náklady osobě zúčastněné nevznikly (např. s vypracováním znaleckého posudku, který by předložila v souvislosti s tímto řízením). Osoba zúčastněná na řízení se toliko pokouší o to, aby jí stát nahradil náklady, které jí

vznikly v souvislosti se zastupováním advokátem. Takový postup však § 60 odst. 5 s. ř. s. v případech, jako je nyní projednávaná věc, vůbec nepředpokládá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2022, č. j. 10 As 166/2022-93, bod 116).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu